

'Mijn hart ging gelijk open voor hem'

Omdat we vonden dat er al genoeg kinderen op de wereld waren die een goed leven verdienden, hoefden we niet zo nodig kinderen van onszelf. Wij kozen bewust voor adoptie, vanuit ons hart. Tegen de tijd dat we een gezin wilden gaan vormen verlieten we Amsterdam en gingen we buiten wonen, in Weesp. We meldden ons aan bij het Bureau Interlandelijke Adoptie en kwamen op de wachtlijst. Na twee jaar kregen we een voorstel: een jongetje van twee maanden oud uit Indonesië. Geweldig!

Mijn hart ging gelijk open voor hem. Het was een heel teer poppetje. Als ik eraan denk, moet ik nog huilen. Hij was twee maanden te vroeg geboren en zijn gezondheid was nog behoorlijk zwak. In Indonesië zijn we al naar de dokter gegaan met hem. In het vliegtuig naar Nederland kreeg hij koorts, na aankomst moesten we meteen door naar het ziekenhuis. Daar heeft hij een maand gelegen. Ik wilde hem het liefst mee naar huis nemen om hem te koesteren, maar dat mocht niet. Tegenwoordig gaan ze daar heel anders mee om, maar in die tijd moest hij in het ziekenhuis blijven. Vanaf het moment dat hij thuis was, ging het beter met hem. Hij leek heel tevreden en we hadden het gevoel dat hij zielsgelukkig was, net als wij. Toen alles een beetje op rolletjes liep, hebben we ons aangemeld voor een tweede adoptie, want we wilden niet dat hij als enigst kind zou opgroeien. Na ruim een jaar kwam het voorstel: een meisje van dertien maanden uit Colombia.

Rhido was inmiddels drie jaar en hij vond het geweldig dat hij een zusje kreeg. Hij selecteerde zijn speelgoed op dingen die volgens hem ook voor haar geschikt zouden zijn om mee te spelen, dat legde hij apart. Heel lief. Omdat hij op dat moment ziek was, kon hij

niet mee naar Colombia om zijn zusje op te halen. Ik wilde hem ook niet alleen laten, daarom heeft mijn man Maryluz in zijn eentje opgehaald.

De basisschool verliep prima. We vormden een fijn gezin. Omdat we buiten woonden, nam ik vaak kinderen mee naar huis, die mochten altijd bij ons komen spelen. Ik werkte bewust niet buiten de deur, ik heb altijd met de theepot klaar gestaan. Dat wilde ik graag zo.

Op advies van de basisschool ging Rhido niet naar een gewone middelbare school – zo'n grote leerfabriek was niks voor hem, stelde zijn leerkracht – maar naar het speciaal onderwijs. Na een tijdje werd ons daar aangeraden om hem te laten testen. Hij kreeg de diagnose autisme. In eerste instantie kon ik het gewoon niet geloven. Maar na verloop van tijd viel daardoor eigenlijk alles op z'n plek.

We hebben ons aangesloten bij de Nederlandse Vereniging voor Autisme. Daar leerden we andere ouders van kinderen met autisme kennen. Samen hebben we toen een woonproject opgericht. Want ik maakte me zorgen over de toekomst van Rhido. Hoe zou dat moeten? Stapje voor stapje hebben we er naartoe gewerkt en is hij daar gaan wonen, met begeleiding. Hij was toen 22. Na twaalf jaar was hij eraantoe om helemaal op zichzelf te gaan wonen. Dat vond ik wel een logische stap, dus dat hebben we geregeld. Het gaat goed. Er is een kring van mensen rond Rhido die hem helpt en als ouders houden we natuurlijk ook een oogje in het zeil.

We hebben een heel goede band, ook met zijn zus. Zij heeft een relatie en woont hier in de buurt. Eén keer per week komt ze bij ons eten. Meestal komt Rhido dan ook. Ze zijn dol op elkaar.

▼
MOEDER VAN
Rhido (37) en Maryluz (34)

▼
BEROEP
huisvrouw

▼
WOONPLAATS
Weesp

Mirjam is de moeder van geadopteerde Rhido op pagina 17